

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudkyň Mgr. Daniely Večerkové a JUDr. Miluše Farské ve věci

žalobců: **a) J. J.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
b) V. J., narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
c) H. P., narozená dne xxx
bytem Xxx, Xxx
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Janem Najmanem
sídlem Náměstí Republiky 53, 530 02 Pardubice

proti
žalované: **HLAVNÍ MĚSTO PRAHA**, IČO 00064581
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Ing. Světlanou Semrádovou Zvolánkovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

o určení vlastnického práva k věci nemovité

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. 11. 2022, č. j. 19 C 416/2021-98

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. **mění** jen tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 28 047,10 Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**, ve výroku IV. se **mění** jen tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 6 171 Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje** a ve výroku V. se **mění** jen tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 6 171 Kč, jinak se v tomto výroku rovněž **potvrzuje**.
- II. Žalobce a) je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 1 028,50 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokátky JUDr. Ing. Světlany Semrádové Zvolánkové.
- III. Žalobce b) je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 1 028,50 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokátky JUDr. Ing. Světlany Semrádové Zvolánkové.
- IV. Žalobkyně c) je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 2 795,10 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokátky JUDr. Ing. Světlany Semrádové Zvolánkové.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně určil, že žalobkyně c) je podílovým spoluvlastníkem pozemkové parcely parc. č. xxx o výměře 519 m² (druh pozemku ostatní plocha) v k.ú. Xxx zapsaná u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, na listu vlastnictví č. xxx pro k.ú. Xxx obec Praha, okres Hlavní město Praha, a to s podílem jedna ideální polovina (výrok I.), co do zbytku žalobu zamítl (výrok II.), dále rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni c) náhradu nákladů řízení ve výši 110 833,96 Kč do 3 dnů od právní moci

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně c) (výrok III.), že žalobce a) je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalované (výrok IV.) a že žalobce b) je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované (výrok V.).

2. Rozhodl tak o žalobě, již se žalobci domáhali určení, že shora uvedená nemovitá věc (Předmětný pozemek) je v jejich spoluvlastnictví - žalobce a) se domáhal určení, že je vlastníkem podílu o velikosti ideální jedné čtvrtiny, žalobce b) se domáhal určení, že je vlastníkem podílu o velikosti ideální jedné čtvrtiny a žalobkyně c) se domáhala určení, že je vlastníkem podílu o velikosti ideální jedné poloviny. Žaloba byla zdůvodněna tím, že žalobci a před nimi jejich právní předchůdci Předmětný pozemek dlouhodobě užívali a vlastnické právo k němu vydrželi.
3. Soud I. stupně shledal, že žalobkyně c) a její bratr V. J. vlastnické právo k Předmětnému pozemku vydrželi (každý z nich k podílu id. ¼ dne 3. 4. 1988 a k dalšímu podílu id. ¼ dne 23. 3. 2003). Ke zpochybnění dobré víry došlo až v r. 2011, což na vydržení vlastnického práva již nemělo vliv. Nárok žalobkyně je tak na základě § 134 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. po právu. Naproti tomu žalobci a) a b), kteří jsou právními nástupci V. J. a Předmětný pozemek drží až od let 2019, 2020 a 2021, nemohli vlastnické právo k podílům na Předmětném pozemku vydržet, neboť dobu, po kterou pozemek držel V. J., nelze (s ohledem na usnesení Nejv. soudu ze dne 5. 12. 2005, sp. zn. 22 Cdo 2128/2005) započítat do doby, po kterou pozemek drželi žalobci. Vůči žalobcům a) a b) tak nebyla splněna podmínka uplynutí lhůty 10 let pro vydržení nemovitosti dle § 134 odst. 1 obč. zák. S ohledem na shora uvedené soud I. stupně žalobě žalobkyně c) vyhověl, naproti tomu žaloby žalobců a) a b) zamítl jako nedůvodné.
4. Výroky o náhradě nákladů řízení byly odůvodněny § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“).
5. Ve vztahu mezi žalobkyní c) a žalovanou soud I. stupně přiznal plnou náhradu nákladů řízení procesně úspěšné žalobkyni c), a to ve výši 110 833,96 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku 5 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a.t.“). Odměna byla stanovena dle § 6 odst. 1, § 7 bodu 6 a § 8 odst. 1 a.t. z tarifní hodnoty 2 112 330 Kč (částka byla vypočtena jako násobek výměry Předmětného pozemku 519 m² a ceny za 1 m² vedlejšího pozemku, který byl předmětem řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 19 C 161/2015, v rámci nějž byla cena za 1 m² stanovena částkou 4 070 Kč), neboť § 9 odst. 3 písm. a) a t. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. b) a t. se užije toliko v případě, kdy je předmětem věc nebo plnění penězi neocenitelné (srov. II. ÚS 2811/08 nebo IV. ÚS 1332/07). Výše odměny, snížená z důvodu společného zastoupení všech 3 žalobců dle § 12 odst. 4 a.t., tedy činila 13 424 Kč za každý ze 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava, podání žaloby, vyjádření ze dne 22. 9. 2022, účast na místním šetření dne 20. 10. 2022 a účast na jednání dne 14. 11. 2022 jako 2 právní úkony), tedy celkem 80 544 Kč. Žalobkyni dále bylo přiznáno 6 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., náhrada výdajů za cestu na místní šetření dne 20. 10. 2022 (Pardubice – Praha a zpět, 240 km os. vozidlem Sedan s průměrnou spotřebou 7,8 l benzínu/100 km při ceně za litr PHM 44,50 Kč a náhradě amortizace 4,7 Kč/km dle vyhlášky č. 511/2021 Sb.) 1 961,04 Kč, a za cestu na jednání soudu dne 14. 11. 2022 (Pardubice - Praha a zpět, 240 km, stejným vozidlem) rovněž 1 961,04 Kč, náhrada za ztrátu času na cestě za 12 půlhodin celkem 1 200 Kč a 21% DPH z částky 87 466,08 Kč ve výši 18 367,88 Kč.
6. Každému ze žalobců a) a b) soud I. stupně uložil nahradit žalované náklady řízení ve výši 900 Kč, tedy ½ z nákladů dle § 151 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. za 6 úkonů (vyjádření ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

dne 3. 3. 2022, vyjádření ze dne 10. 5. 2022, vyjádření ze dne 27. 9. 2022, účast na místním šetření dne 20. 10. 2022, účast na jednání u soudu dne 14. 11. 2022 jako 2 úkony). Soud na základě judikatury Ústavního soudu ČR, zejména nálezu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 2310/13, vycházel z toho, že žalovaná je v rámci své personální vybavenosti schopna řešit skrze své vlastní zaměstnance běžnou agendu v rámci své činnosti, přičemž pakliže se jedná o právní problematiku vymykající se této běžné činnosti či o právní problematiku velmi specializovanou, obtížnou, dosud neřešenou, problematiku s mezinárodním prvkem, vyžadující znalosti cizího práva, eventuálně jazykové znalosti apod., je možné žalované náklady externího právního zástupce jakožto účelně vynaložené přiznat. Předmětem tohoto řízení byl spor o určení vlastnického práva k pozemku založený na institutu vydržení, což nenaplnuje žádný z demonstrativně uvedených důvodů pro závěr, že žalovaná nemůže vedení takové věci řešit prostřednictvím svého materiálního a personálního vybavení, zejména zaměstnanců právního oddělení.

7. Proti rozsudku, a to pouze proti výroky o nákladech řízení (výroky III., IV. a V.), podala včasné odvolání žalovaná. Dle ní soud I. stupně pochybil, když při stanovení výše náhrady nákladů řízení vycházel z tarifní hodnoty 2 112 330 Kč a nikoli z tarifní hodnoty 50 000 Kč ve smyslu § 9 odst. 4 písm. b) a.t. Částka za jeden úkon právní služby měla činit 3 100 Kč bez DPH. Žádný z účastníků hodnotu Předmětného pozemku netvrdil, natož aby ji prokazoval. Ani jeden z účastníků nenavrhol jako důkazy rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne ze dne 31. 1. 2017, č.j. 19 C 161/2015-192 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2019, č.j. 25 Co 215/2017-385, ani jiné rozsudky v této věci. Jak je uvedeno i v protokolu z jednání dne 14. 11. 2022, soud tyto listiny založil do spisu na základě vlastní iniciativy, podmínky ust. § 120 odst. 2 o.s.ř. ale nebyly splněny, neboť uvedená rozhodnutí nebyla potřebná pro zjištění skutkového stavu, když se jedná o jiný pozemek, jiný okruh účastníků, a nadto o existenci uvedených rozhodnutí nebylo sporu. Otázka hodnoty pozemku nebyla v tomto soudním řízení vůbec projednávána, účastníci k tomu neposkytli tvrzení ani nebyli o nutnosti takových tvrzení poučeni, ani v této otázce nebylo provedeno žádné dokazování. Nelze určit hodnotu pozemku jen analogicky k hodnotě jiného pozemku oceněného k jinému období, jde o otázku odbornou a každý pozemek je nutné oceňovat individuálně. Na možnost tohoto způsobu výpočtu nebyli účastníci soudem vůbec upozorněni a rozhodnutí soudu je v tomto bodě zcela překvapující a nečekané, nelze je považovat za spravedlivé a legitimní. K hodnotě nemovitosti žalovaná neměla možnost se vyjádřit a rozporovat ji. Stanovení výše náhrady nákladů řízení z hodnoty pozemku je neudržitelné a může být pro účastníky likvidační. Rovněž nelze po žalované požadovat, aby nahradila celou výši soudního poplatku 5 000 Kč, když dva ze tří žalobců byli v soudním sporu neúspěšní, žalovaná by proto měla hradit pouze 1/3 z tohoto poplatku. Dle výpočtů žalované by žalobkyni c) měla být přiznána náhrada nákladů v celkové výši 28 047,19 Kč (odměna po 2 480 Kč za 6 úkonů právní služby, paušální náhrada hotových výdajů celkem 1 800 Kč, cestovní náhrada 3 922,08 Kč, náhrada za promeškaný čas 1 200 Kč, DPH 4 578,44 Kč a náhrada za zaplacený soudní poplatek 1 666,67 Kč). Pokud jde výroky IV. a V., soud pochybil, když žalované nepřiznal náklady právního zastoupení. Citovaný nálezu Ústavního soudu je na tuto věc nepřiléhavý, rozhodnutí soudu I. stupně je navíc v rozporu s aktuální rozhodovací praxí odvolacího soudu. Tento spor, stejně jako další spory na určení vlastnického práva k nemovitosti, vybočuje z běžné agendy zaměstnanců žalované. Právní otázky v tomto a obdobných sporech jsou z právního i skutkového pohledu velmi specifické a komplikované, je třeba znát rozsáhlou judikaturu i dříve účinnou právní úpravu, které se týkají vydržení, je i v zájmu daňových poplatníků a obyvatel hl. města Prahy, aby práva žalované byla kvalifikovaně hájena. Náklady vynaložené žalovanou v soudním sporu proto byly účelné. Požadovat po žalované zastoupení prostřednictvím zaměstnanců by zde bylo nepřiměřeně tvrdé a v rozporu s právem na soudní ochranu, což reflektuje i aktuální judikatura odvolacího soudu (usnesení ze dne 19. 5. 2021 č.j. 68 Co 110/2021-138, rozsudek ze dne 20. 7. 2022 č.j. 21 Co 316/2021-138, usnesení ze dne 11. 7. 2022 č.j. 15 Co 217/2022-100 i rozhodnutí ve věci sp. zn. 13 Co 278/2022, které dosud

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

nebylo vyhotoveno písemně). Soud na jedné straně dospěl k závěru, že žalobkyni náleží náhrada nákladů přesahující 100 000 Kč, na druhé straně dospěl k závěru, že se jedná o jednoduchý spor nevybočující z běžné agendy žalované. Dle žalované už hodnota tohoto sporu (dle určení soudem I. stupně) ve výši přes 2 miliony Kč sama o sobě odůvodňuje účelnost zastoupení advokátem. Žalované tak měla být přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 24 684 Kč (odměna advokáta za 6 úkonů právní služby po 3 100 Kč, paušální náhrada dle § 13 odst. 4 a.t. ve výši 1 800 Kč a DPH ve výši 4 284 Kč), každému ze žalobců a) a b) mělo být uloženo nahradit žalované polovinu z této částky, tedy 12 342 Kč. Pro úplnost žalovaná uvedla, že i při výpočtu náhrady nákladů dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. se soud dopustil pochybení, když nepřiznal žalované náhradu za přípravu jednání dle § 1 odst. 3 písm. b) této vyhlášky. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalované uloží povinnost zaplatit žalobkyni c) náhradu nákladů řízení ve výši 28 047,19 Kč, a každému ze žalobců a) a b) uloží povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč. Dále žalovaná navrhl, aby jí byla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.

8. Žalobci k odvolání uvedli, že aplikace § 8 odst. 1 a.t. byla správná, když předmětem sporu je určení vlastnického práva k věci nemovité, která je tržně ocenitelná penězi. Stejně postupoval nalézací soud i v řízení sp. zn. 19 C 161/2015, což akceptoval Městský soud v Praze v rozhodnutí sp. zn. 25 Co 215/2017. Jednalo se o podobné řízení proti stejné žalované, ve vztahu k pozemku č. xxx v k.ú. Xxx, který sousedí s Předmětným pozemkem. Postup soudu I. stupně tak rozhodně nemohl být pro žalovanou překvapivý, tím spíše, že při jednání dne 14. 11. 2022 byla obě příslušná rozhodnutí založena do spisu (obě strany prohlásily, že jsou s nimi obeznámeny, a není tedy potřeba je číst) a žalovaná tak mohla počítat s tím, že se jimi bude soud inspirovat, žalovaná byla navíc v obou řízeních zastoupena stejnou právní zástupkyní. Žalobci na uvedená rozhodnutí poukazovali ve svém vyčíslení nákladů řízení ze dne 6. 12. 2022. Aktuální tržní cena Předmětného pozemku je nepochybně ještě vyšší. Správná je také úvaha soudu o náhradě nákladů řízení žalované. Hlavní město Praha je nepochybně natolik dobře personálně obsazeno, zejména zaměstnanci právního oddělení, že není nutné, aby v takovémto sporu využívalo služeb advokáta. Nalézací soud přihlédl důvodně k nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 2310/13, i judikátům dalším (I. ÚS 2929/07, II. ÚS 2396/09, III. ÚS 2984/09, II. ÚS 3246/09, I. ÚS 195/11), jež jsou obsahově jasné a konstantní a s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR jsou závazné pro všechny orgány a osoby. Dle zkušenosti právního zástupce žalobců je stát v jiných civilních sporech pravidelně zastupován Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, tedy ani on nemusí ke svému zastupování využívat právních služeb advokátů. Pokud dle odvolatelky je názor soudu I. stupně v rozporu s „aktuální rozhodovací praxí odvolacího soudu“, tato rozhodnutí nejsou nikdy dostupná, nejsou pramenem práva ani závaznou judikaturou. Úvaha odvolatelky, že již hodnota sporu přes dva miliony korun odůvodňuje účelnost zastoupení advokátem, je poněkud schizofrenní vzhledem k námitce, že pro účely náhrady nákladů řízení nelze z takové hodnoty vycházet. Žalobci nevědí, co vše žalovaná v rámci požadavku na náhradu nákladů řízení požadovala, avšak pokud soudu vytýká, že jí nepřiznal náhradu za přípravu na jednání podle § 1 odst. 3 vyhl.č. 254/2015 Sb. (toto ustanovení mj. zástupce žalobců považuje za protiústavní), potom již znalostí tohoto předpisu přiznává, co a za jakých okolností k náhradě může nárokovat. Žalobci proto navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí v dotčených výrocích potvrdil a přiznal jim náhradu nákladů odvolacího řízení.
9. Odvolací soud přezkoumal napadené výroky usnesení soudu I. stupně, včetně řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.), aniž za tímto účelem nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. e) o.s.ř.) a shledal odvolání důvodným.

10. Soud I. stupně při rozhodování o nákladech řízení správně vycházel z ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. a rozhodl o nákladech řízení vždy ve vztahu mezi žalovanou a konkrétním žalobcem, na základě procesního úspěchu v tomto vzájemném vztahu.
11. Pokud jde o tarifní hodnotu předmětu sporu, podle § 8 odst. 1 věta první a.t. není-li stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu výše peněžitého plnění nebo cena věci anebo práva v době započetí úkonu právní služby, jichž se právní služba týká; za cenu práva se považuje jak hodnota pohledávky, tak i dluhu. § 9 a.t. stanoví, z jaké částky tarifní hodnoty vycházet tehdy, nelze-li hodnotu věci nebo práva vyjádřit v penězích nebo lze-li ji zjistit jen s nepoměrnými obtížemi. Podle § 9 odst. 3 písm. a) a.t. se částka 35 000 Kč považuje za tarifní hodnotu ve věcech určení, zda tu je právní vztah nebo právo, určení neplatnosti právního jednání, jde-li o určení práva k věci penězi neocenitelné nebo jde-li o určení neplatnosti právního jednání, jehož předmětem je věc nebo plnění penězi neocenitelné. Podle § 9 odst. 4 písm. b) a.t. se částka 50 000 Kč považuje za tarifní hodnotu ve věcech uvedených v odstavci 3 písm. a), jde-li o právní vztah k obchodnímu závodu, nemovitě věci, nebo právo z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví.
12. Dle judikatury Nejv. soudu (usnesení ze dne 25. 6. 2020, sp. zn. 24 Cdo 1848/2019) je při určení tarifní hodnoty nezbytné primárně vycházet z § 8 odst. 1 a.t. Teprve tehdy, nelze-li hodnotu věci nebo práva vyjádřit v penězích nebo ji lze zjistit jen s nepoměrnými obtížemi (např. z obsahu spisu není zřejmý žádný právně relevantní podklad týkající se hodnoty nemovitosti a zjišťování hodnoty věci by znamenalo prodloužení sporu ve vazbě na neúčelné náklady, jež by se musely vynaložit v souvislosti s odborným posouzením skutečností rozhodných pro zjištění hodnoty, respektive ceny nemovitosti), je nezbytné za tarifní hodnotu mimo jiné ve sporech o určení vlastnictví k nemovité věci považovat fixní tarifní hodnotu ve výši 50 000 Kč ve smyslu § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu.
13. Ze soudního spisu v této věci se podává, že obvyklá cena Předmětného pozemku nebyla až do vydání napadeného rozsudku žádným z účastníků tvrzena, nebyla předmětem dokazování a nevyplývá ze žádné z listin založených ve spise. Žalobci již v žalobě a poté i v návrhu na smírné řešení sporu ze dne 24. 8. 2022 poukazovali na výši nákladů řízení (462 973,50 Kč) vedeného před soudem I. stupně pod sp. zn. 19 C 161/2015 a týkajícího se sousedního pozemku, v návrhu na smírné řešení uvedli údaj o jimi vypočtené celkové částce nákladů řízení (202 687 Kč) s obecným uvedením, že při výpočtu vycházejí z ohodnocení sousední nemovitosti v roce 2020. Při jednání soudu dne 14. 11. 2022 byly rozsudky soudu I. stupně i soudu odvolacího z řízení sp. zn. 19 C 161/2015, jakož i návazná rozhodnutí soudu dovolacího, založeny do spisu, dle zvukového záznamu z tohoto jednání soud I. stupně účastníky informoval, že rozsudky zajistil s ohledem na § 13 občanského zákoníku, dle něž by ve stejných věcech mělo být rozhodováno stejně. Až po vyhlášení napadeného rozsudku (v němž bylo určení výše nákladů řízení ponecháno na písemné vyhotovení rozsudku) předložil zástupce žalobců vyčíslení nákladů řízení, v němž při stanovení tarifní hodnoty vychází z hodnoty Předmětného pozemku stanovené na základě ceny 4 070 Kč/m², přičemž uvádí, že tato jednotková cena vychází z ceny sousedního pozemku uvedené v rozsudcích soudu I. stupně a odvolacího soudu v řízení sp. zn. 19 C 161/2015.
14. Po zhodnocení všech shora uvedených skutečností dospěl odvolací soud k závěru, že ze spisu nevyplývá právně relevantní podklad týkající se hodnoty Předmětného pozemku. Hodnota Předmětného pozemku může, ale též nemusí odpovídat hodnotě pozemku sousedního. V rozsudcích z jiného soudního řízení, z nichž soud I. stupně i žalobci čerpají údaj o ceně za m² sousedního pozemku, není zřejmé, z jakých podkladů údaj o ceně sousedního pozemku uvedených v rozsudcích vychází (zda ze smlouvy, znaleckého posudku, nesporných tvrzení účastníků daného řízení atd.), což by ovšem mohlo být významné pro vztažení takto stanovené ceny pozemku na pozemek jiný. Ze skutečnosti, že soud I. stupně opatřil rozsudky z jiného

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

soudního řízení (jejichž obsah byl účastníkům znám) a poukázal na ně v souvislosti s § 13 občanského zákoníku, nemohla dle odvolacího soudu žalovaná předpokládat, že soud z těchto rozsudků převezme konkrétní údaj o hodnotě sousedního pozemku a použije jej při stanovení výše náhrady nákladů v tomto řízení, pokud na tento postup nebyla soudem upozorněna. Konkrétní vyčíslení tarifní hodnoty na základě jednotkové ceny Předmětného pozemku (převzaté z rozhodnutí v jiné věci) předložili žalobci až po vyhlášení napadeného rozsudku, v průběhu lhůty k vyhotovení rozsudku, kdy však již není časový prostor k prokazování ceny pozemku.

15. Odvolací soud proto shledává, že v dané věci nezbyvá než vycházet z tarifní hodnoty dle § 9 odst. 4 písm. b) a.t., tedy ve výši 50 000 Kč.
16. Důvodná byla též námitka žalované týkající se náhrady za zaplacený soudní poplatek, neboť povinnost k zaplacení soudního poplatku 5 000 Kč (dle položky 4 bod 1. písm. a) Sazebníku soudních poplatků) vznikla dle § 2 odst. 8 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích společně a nerozdílně všem třem žalobcům, hradí-li tedy žalovaná náklady pouze žalované c), lze jí uložit pouze povinnost k náhradě podílu na soudním poplatku připadajícího (s ohledem na § 1875 o.z.) na tuto žalobkyni, tedy 1/3 z celkové částky soudního poplatku.
17. Žalobkyni c) tak náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 28 047,10 Kč: náhrada za poměrnou část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 666,70 Kč, dále odměna advokáta dle § 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. b) a.t. (z tarifní hodnoty 50 000 Kč) snižená dle § 12 odst. 4 a.t., tedy ve výši po 2 480 Kč za 6 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 a.t. (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření ze dne 22. 9. 2022, účast na místním šetření dne 20. 10. 2022 a 2 x účast na jednání dne 14. 11. 2022, jež přesáhlo 2 hodiny), 6x paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč dle § 13 odst. 4 a.t., cestovné za 2 cesty Pardubice – Praha a zpět 2 x 1 961 Kč (viz podrobný a správný výpočet cestovného v napadeném rozhodnutí), náhrada za ztrátu času dle § 14 odst. 1 písm. a) a.t. za 12 půlhodin celkem 1 200 Kč a 21% DPH z částky 21 802 Kč ve výši 4 578,40 Kč. K náhradě hotových výdajů, cestovného a promeškaného času odvolací soud podotýká, že i zde by bylo na místě uvažovat o tom, že žalobkyni c) jakožto jedné ze tří společně zastoupených účastníků náleží náhrada pouze 1/3 z těchto nákladů. Nicméně vzhledem k tomu, že žalovaná sama náhradu těchto nákladů v plné výši akceptovala (jak vyplývá z jejího odvolání a tam provedeného výpočtu), tak přestože se jedná o rozhodování o nákladech řízení, k němuž je soud dle § 151 odst. 3 o.s.ř. povinen i bez návrhu (není tudíž ani vázán návrhy účastníků), přistoupil odvolací soud k posouzení napadeného rozhodnutí v tomto bodě zdrženlivě (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 572/19) a přiznal žalobkyni c) náhradu této části nákladů ve stejném rozsahu, jako soud I. stupně.
18. Pokud šlo o náhradu nákladů, jež byla přiznána žalované ve vztahu k žalobcům a) a b), odvolací soud přisvědčuje soudu I. stupně, že žalovaná jakožto statutární město by měla být schopna řešit prostřednictvím svých zaměstnanců běžnou agendu spojenou se svou činností. To vyplývá z judikatury Ústavního soudu, zmínit lze např. nález ze dne 13. 8. 2012, sp. zn. II. ÚS 2396/09, dle něž u statutárních měst a jejich městských částí lze presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byla schopna kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musela využívat právní pomoci advokátů. Nebude-li jimi v příslušném řízení prokázán opak, nejsou náklady na zastoupení advokátem nákladem účelně vynaloženým.
19. Odvolací soud však vycházel z toho, že je třeba zhodnotit konkrétní předmět řízení a okolnosti daného případu a posoudit, zda lze na statutárním městu spravedlivě požadovat, aby svou procesní obranu v tomto případě zajistilo prostřednictvím svých zaměstnanců.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

20. V dané věci se nejedná o typickou běžnou agendu města (jako jsou spory o nájemné z bytů a nebytových prostor, vznik a skončení nájmu, atd.), šlo o spor o určení vlastnického práva, v němž bylo nutno aplikovat institut vydržení dle zákona č. 40/1964 Sb., včetně poměrně rozsáhlé judikatury Nejvyššího soudu ČR, na specifické skutkové okolnosti případu. Dle odvolacího soudu se skutková a právní povaha tohoto sporu vymyká z běžné činnosti žalované a týká se oblasti, na niž se zaměstnanci žalované v rámci své běžné pracovní činnosti nezaměřují. Byť se nejednalo o první ani jediný spor o určení vlastnického práva k pozemku z důvodu vydržení, vedený žalovanou (žalobci poukazovali na skončené řízení, jež proběhlo u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 19 C 161/2015, v němž byla žalovaná procesně neúspěšná, naopak žalovaná poukazovala v odvolání např. na řízení, v němž rozhodoval odvolací soud rozsudkem sp. zn. 21 Co 316/2021), již z výsledku tohoto řízení (v němž 2 ze 3 žalobců nebyli procesně úspěšní) je patrné, že mechanická aplikace závěrů jiného řízení nebyla v dané věci možná a že zastoupení žalované advokátem nebylo zneužitím práv a snahou o účelové navyšování nákladů řízení, ale využitím ústavně zaručeného práva na právní pomoc.
21. Na základě shora uvedeného odvolací soud dospěl k závěru, že náklady žalované na právní zastoupení advokátem v tomto sporu byly vynaložené účelně. Celkové náklady řízení žalované činily 24 684 Kč: odměna advokáta dle § 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. b) a.t. (z tarifní hodnoty 50 000 Kč) ve výši po 3 100 Kč za 6 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 a.t. (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ve věci samé ze dne 3. 3. 2022, vyjádření ve věci samé ze dne 10. 5. 2022, vyjádření ve věci samé ze dne 27. 9. 2022, účast na místním šetření dne 20. 10. 2022 a 2 x účast na jednání dne 14. 11. 2022, jež přesáhlo 2 hodiny), 6x paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč dle § 13 odst. 4 a.t. a 21% DPH z nákladů právního zastoupení 4 284 Kč.
22. Protože žalobci neměli postavení nerozlučných společníků, ale v řízení se každý z nich za sebe domáhal určení vlastnického práva k ideálnímu podílu na pozemku, jsou žalobci a) a b) povinni nahradit žalované její náklady úměrně tomu, jakého podílu na pozemku se žalobní nárok každého z nich týkal. Jak u žalobce a), tak u žalobce b) se jednalo o spoluvlastnický podíl o velikosti id. ¼, proto ve vztahu ke každému z nich lze považovat za účelné pouze náklady žalované v rozsahu ¼ nákladů celkových, tedy ve výši 6 171 Kč.
23. Na základě shora uvedených důvodů proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil rozhodnutí soudu I. stupně ve výroku III. jen tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 28 047,10 Kč, ve výroku IV. jen tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 6 171 Kč a ve výroku V. jen tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 6 171 Kč, ve zbylém rozsahu uvedené výroky potvrdil podle § 219 o.s.ř. jako věcně správné.
24. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když v odvolacím řízení byla ve vztahu ke všem žalobcům procesně úspěšná žalovaná.
25. Každému ze žalobců a) a b) odvolací soud uložil povinnost nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 1 028,50 Kč: odměna dle § 7 bod 4. a.t. z tarifní hodnoty 5 271 Kč (rozdíl nákladů řízení přiznaných soudem I. stupně a soudem odvolacím) snižená na polovinu za 1 úkon právní služby dle § 11 odst. 2 písm. c) a.t. (sepis odvolání proti výroku o nákladech řízení) 750 Kč, 1/3 z paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 a.t. 100 Kč a 21% DPH z částky 850 Kč ve výši 178,50 Kč.
26. Žalobkyni c) odvolací soud uložil povinnost nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 2 795,10 Kč: odměna dle § 7 bod 5. a.t. z tarifní hodnoty 82 787 Kč (rozdíl nákladů řízení přiznaných soudem I. stupně a soudem odvolacím) snižená na polovinu za 1 úkon právní služby dle § 11 odst. 2 písm. c) a.t. (sepis odvolání proti výroku o nákladech řízení) 2 210 Kč, 1/3

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

z paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 a.t. 100 Kč a 21% DPH z částky 2 310 Kč ve výši 485,10 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné.

Praha 23. února 2023

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.